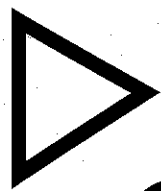

Stedelijk
Museum

BUREAU

AMSTERDAM

NO 20

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 422 471 / FAX 31(0)20 626 730

GEDRAAG JE!

17 FEB - 24 MAART 1996 GERDA AIGNER ANGELA BULLOCH LISE DUCLAUX CORNÉ GABRIËLS
JOSEPHINE JASPERSE RENÉE KOOL SABINE LALANDE AERNOUT MIK BARBARA VISSER

BEHAVE!

RENIEM DICH!

Vito Acconci Ay-o Marina Abramović en Ulay George Brecht Ulises Carrion Luciano Castelli Manuel J. Cortés Jan Dibbets Gilbert &
George Dan Graham Allan Kaprow Takehisa Kosugi Shigeo Kubota La Monte Young Jean-Jacques Lebel Yoko Ono Panamarenko Willem
de Ridder James Riddle Wim T. Schippers Chieko Shiomi Mike Stubbs Moniek Toebosch Ben Vautrier Robert Watts Edmondo Za

TIENS-TOU BIEN!

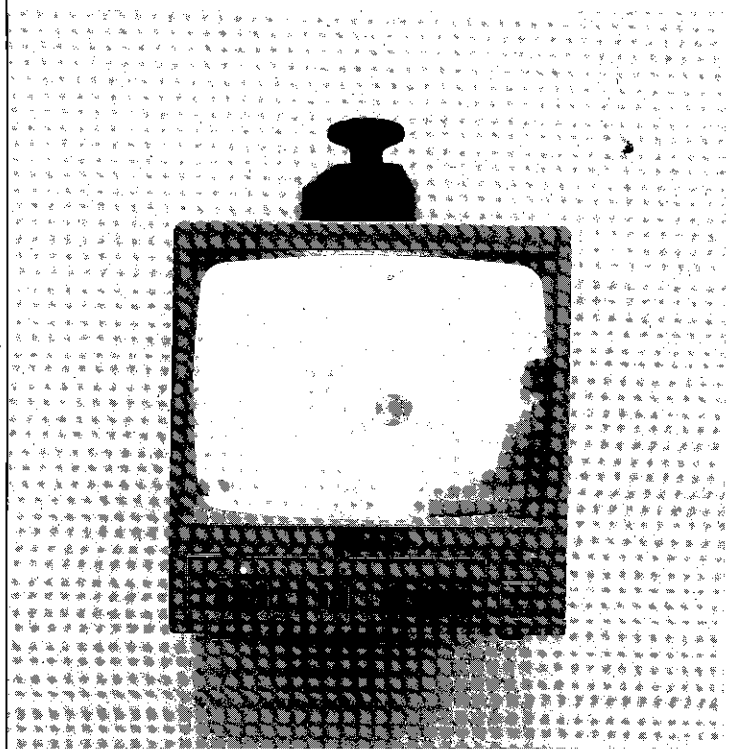
Renée Kool, De Opening, geënceneerde gebeurtenis bij Witzenhausen Meyerink (Amsterdam) op 14 maart 1991 van 17.00 tot 18.00 uur.
foto: Barbara Visser

GEDRAAG JE! / BEHAVE! / BENIMM DICH! / TIENS-TOI BIEN!

De komende weken zal een van de balie-medewerkers van Bureau Amsterdam iedere dag om tien over drie 's middags het werk laten voor wat het is, de t.v. aanzetten om op RTL4 naar AS THE WORLD TURNS te kijken. Later in de middag, zo tegen sluitingstijd, zal een andere balie-medewerker overschakelen naar RTL5, want dan begint GOEDE TIJDEN, SLECHTE TIJDEN. Dagelijks onderwerpen honderdduizenden mensen over de hele wereld zich aan het zelfde ritueel, het 'soap-moeten-kijken' op een vast tijdstip, waar de indeling van de rest van de dag op afgestemd wordt. **JOSEPHINE JASPERSE** gaf het baliepersoneel van Bureau Amsterdam de opdracht om tijdens de tentoonstelling op bepaalde tijden dit dwangmatige ritueel over te nemen en de SOAPTIJD in te lassen.

GEDRAAG JE! / BEHAVE! / BENIMM DICH! / TIENS-TOI BIEN! is een tentoonstelling, georganiseerd in nauwe samenwerking met **RENÉE KOOL**, waarin alle mogelijke vormen van alledaags menselijk gedrag onder de loep worden genomen. In haar films, video's en 'live-events' richt Renée Kool zich op de sociale context van de kunst, en met name op de semiotiek van het menselijk handelen: de codes, de rituelen en de nooit uitgesproken vooronderstellingen. De jonge vaders die met hun babies in de draagzak een opening in een kleine galerie bijwoonden (1991), de hip-hop boys die met hun swingende en bezwerende dans een plein in een Utrechtse nieuwbouwwijk inwijdden (1994), de steeds wisselende en dikwijls actuele poppenkastvoorstel-

lingen op zomerse zondagmiddagen aan de Haagse Hofvijver (1994), de studenten van de Straatburgse kunstacademie die de kunstenaressen een zeer persoonlijk kunstje of vaardigheid leerden (1995), allen waren onderdeel van de door Renée Kool geregisseerde situaties. Zij werkt in het spanningsveld van realiteit en fictie, door bestaande alledaagse handelingen uit hun oorspronkelijke context los te maken en die in een geconcentreerde vorm opnieuw in scène te zetten of als (pseudo)documentaire op film of geluidsband vast te leggen. Haar scherpe en dikwijls geamuseerde blik op het sociale veld en haar aandacht voor het ogenschijnlijk triviale waren voor Bureau Amsterdam aanleiding om Renée Kool in een vroeg stadium uit te nodigen om als mede-samensteller een tentoonstelling te maken rond het spontane, geregisseerde, obsessieve, rituele, authentieke handelen in de beeldende kunst, film en theater. De hernieuwde aandacht voor de **performance** (waaraan Bureau Amsterdam in 1994 een speciale lezingenavond wijdde) en voor het **proces** in plaats van het kunstobject zijn opvallende fenomenen in de kunst- en tentoonstellingspraktijk van de laatste jaren. Kunstenaars zijn vaak samen met hun werk op de tentoonstelling aanwezig, musiceren, performen of koken voor hun publiek. Soms laten zij anderen, figuranten, optreden in hun werk, zoals **AERNOUT MIK** die voor zijn bijdrage aan de tentoonstelling WILD WALLS in het Stedelijk Museum twee extra suppoosten aan de mu-

Aernout Mik, Dumb-Piece (detail) 1995, courtesy Deweer Art Gallery, Otegem

... het geloude retereert

The Seven Deadly Whims of
Gloria Swanson, during the roaring 20's.

New Lips To Kiss

Freedom From Conventions

A New World For Women

No More Chaperones

Life With A Kick In It

The Single Moral Standard

Our Own Latchkeys

seumzaal toevoegde, die zich net niet hielden aan de voorschriften die voor alle andere museumsuppoosten gelden. Hun optreden was nooit theatraal of spectaculair en hun aanwezigheid werd alleen door de meer oplettende bezoeker opgemerkt. Het gaat niet om de grote gebaren, maar om subtiele preciese interventies. Hij vraagt zijn figuranten ook niet te acteren, men is gewoon zichzelf of voert enkele opdrachten uit.

Vorige zomer liep **GERDA AIGNER**, tijdens haar laatste weken aan de Gerrit Rietveld academie, in de kleren die vrienden en kennissen haar hadden geleend. Als een 'Frau ohne Eigenschaften' droeg ze iedere week andere kledingstukken, die soms toevallig wél, maar dikwijls ook helemaal niet bij haar pasten. Ze had het radicale besluit genomen om haar hele garderobe te verwerken in een sculptuur. Alle broeken, truien en overhemden werden aan elkaar genaaid tot een groot beeldhouwwerk, tot er niets meer over bleef om zelf te dragen en zij zich 'overleverde' aan wat anderen voor haar uit hun kast trokken. Het regime dat zij zich daarmee oplegde, veranderde soms zelfs haar dagelijkse routine, bijvoorbeeld wanneer zij een outfit had gekregen waarmee ze overdag amper de straat op durfde.

ANGELA BULLOCH verzamelt met haar **RULES SERIES** de regels en voorschriften die in bepaalde takken van de maatschappij aan mensen worden opgelegd. Voor de tentoonstelling in Bureau Amsterdam koos zij twee **RULES** die zij ooit ergens vond, en nu voor het eerst met elkaar in verband brengt. De wandschildering toont de tien regels die gelden voor de jonge meisjes op een Russische school voor fotomodellen en manequins. Deze school werd kort na de val van de Berlijnse muur in Moskou opgericht door een Amerikaanse zakenman, die een Westers schoonheidsideaal in Rusland wilde introduceren. De regels zijn van een huiveringwekkende strengheid. De dag wordt om half zeven 's ochtends begonnen met vijf kilometer hardlopen; alcohol, sex en chocola (!) zijn verboden en scheve neuzen en flaporen worden rechtgezet door ene dokter Rudenko, die ook voor de borstimplantaties zorgt. Het tiende voorschrift vat alles samen: "You cannot do anything without your agent's permission". De autoritaire toon van deze gedragsregels staat in scherp contrast met de vrijheid en het recht op plezier die Gloria Swanson in de **roaring twenties** voor vrouwen opeiste; "no more chaperones!". Met haar roep om een nieuwe opwindende wereld en de afschaffing van conventies lijkt deze Hollywoodster een fluxus achtige **event** te omschrijven.

De minder bekende fluxuskunstenars James Riddle stelde in 1964 een **INSTANT HAPPENING** voor in de vorm van een medicijnflesje met daarop de tekst: "Instructions: Take two teaspoonfull of morning glory seeds. Have hallucinations, expand you consciousness, etc...". Niet alle **events** uit die tijd hadden het karakter van een bewustzijnsverruimend experiment. Soms hadden ze meer weg van een alledaags huishoudelijk ritueel, zoals de **CLEANING EVENT** van Shigeo Kubota die op 16 oktober 1964 een groep performers met witte jassen de straten van Tokyo liet boenen of de **LAUNDRY PIECE** van Yoko Ono een manier om je gasten te entertainen door de vuile was van een dag tevoorschijn te halen en bij elk kledingstuk uit te leggen hoe, wanneer en waarom het vuil is geworden. Je vraagt je af of er werkelijk mensen zijn geweest die zo'n genante vertoning hebben opgevoerd. De foto's van de jonge Brusselse kunstenares **LISE DUCLAUX** laten ook situaties zien die je gewoonlijk liever buiten het zicht van anderen houdt. Het rechtekken van een beha of panty, het uittrekken van een haar op de kin, het zijn deze 'verborgen' banale handelingen die Duclaux sterk uitvergroot in beeld brengt.

Lise Duclaux, zonder titel, 1994/1995, courtesy Galerie Rodolphe Janssen, Brussel

Sabine Lalande, Performance Colloque entre plures et una, december 1994, videostill, duur 12 min.

CORNÉ GABRIELS ontwierp onlangs een serie 'huiltukken' - eenvoudig draagbare sculpturen van sterk absorberend tissue - waarmee je rustig in een hoekje je tranen de vrije loop kunt laten. In **GEDRAAG JE!** ... zijn niet alleen het heimelijke, het alledaagse en het gereguleerde van het menselijke handelen bijeengebracht, maar ook de obsessieve en excessieve kant daarvan. Op 21 december 1994 tussen negen uur 's ochtends en 5 uur 's middags 'at' **SABINE LALANDE** zo'n tweehonderdtwintig kilo vochtige klei. Steeds nam ze weer een brok klei van de berg, stopte het in haar mond, mouleerde het met haar tong en tanden en spooog het daarna weer uit. Voor Lalande was deze uitputtende performance een persoonlijk ritueel waarmee ze een punt zette achter haar beginnende loopbaan als keramiste. Maar haar performance refereert tegelijk aan de problematische relatie die veel vrouwen hebben met voedsel, het dwangmatige eten en uitspuwen. Lalande's actie ligt in vergelijking met de andere bijdragen aan de expositie het meest duidelijk in het verlengde van de performancekunst uit de jaren zestig en zeventig, zoals bijvoorbeeld van Abramović/Ulay en Vito Acconci. Zij streeft naar een intense, authentieke ervaring, waarin ze de grenzen van haar fysieke kunnen opzoekt en die door niemand anders dan zichzelf kan worden uitgevoerd en beleefd. Net als Gerda Aigner blijft Lalande dicht bij haar eigen persoonlijke leven en geeft het werk het karakter van een rite-de-passage.

Met haar werk **BELLEN IN DE BAAS Z'N TIJD** laat **BARBARA VISSER** de medewerkers van Bureau Amsterdam hun persoonlijke leven herschrijven tot een fictie. Visser vraagt hen de telefonische privégesprekken die tijdens werkuren

Sabine Lalande, Performance Colloque entre plures et una, december 1994, videostill, duur 12 min.

worden gevoerd op te nemen en vervolgens uit te typen. Wanneer de medewerkers zich steeds bewuster worden van hun taalgebruik zal de neiging om de gesprekken te censureren waarschijnlijk steeds groter worden. Het zijn niet de privémomenten die aldus worden geopenbaard, de "persoonlijke" gesprekken krijgen veeleer het karakter van een scriptdialogoog. Echt en onecht, waar en fictief zijn dan niet meer te onderscheiden.

L.C.

DO IT YOURSELF FLUXUS-EVENTS

Imagine one thousand suns in the sky at the same time

Let them shine for one hour

Then, let them gradually melt into the sky

Make one tunafish salad and eat

(Yoko Ono; In: GRAPEFRUIT, 1964)

Willem de Ridder, Laughing, Internationaal Programma Nieuwste Muziek - Nieuwste Theater - Nieuwste Literatuur, Kleine Komedie, Amsterdam, 18 december 1963. Foto: Dorine van der Klei

Dit is één van de vele 'opdrachten' die Fluxus-kunstenaars midden jaren zestig gaven aan het publiek. Hun doel was om de kloof tussen kunst en het dagelijkse leven te overbruggen; om de mensen de wereld om hen heen te laten ervaren als kunst. Daarom presenteerden zij hun werk niet als uniek kunstwerk, maar lieten er edities van uitbrengen. In die vorm was het werk minder verheven, goedkoper, dus voor meer mensen te verkrijgen. De 'opdrachten' aan het publiek verschenen in boekvorm, zoals die van Yoko Ono, maar ook op kartonnen kaartjes die werden verstuurd, verzameld in een doosje (Georg Brecht, Takehisa Kosugi, Chieko Shiomi), of uitgedeeld tijdens festivals.

Sommige opdrachten waren gemakkelijk en direct in de naaste omgeving uit te voeren. Gewone handelingen werden uit de context van het alledaagse leven gelicht en kregen nadruk als kunstwerk. Een opdracht van Georg Brecht, getiteld THREE WINDOW EVENTS luidde bijvoorbeeld: 'open een gesloten raam / sluit een open raam'.

Andere opdrachten waren alleen in gedachten denkbeeldig uit te voeren, zodat de beschouwer werd gestimuleerd om de fantasie te gebruiken. Zo gaf Panamarenko ooit de opdracht: ga in de schaduw van een boom staan / zie naar uw handen / zie naar uw voeten / probeer te vliegen.

FLUXUS-EVENTS OP HET TONEEL

Kunstenaars zonden instructies de wereld in en men kon ermee doen wat men wilde. Op Fluxusfestivals in de Verenigde Staten, Europa en Japan werden 'events' opgevoerd die voortkwamen uit dergelijke instructies of die speciaal waren bedacht om te worden opgevoerd op het toneel. Een bijzonder wijd verspreide opdracht was VOICE PIECE FOR LA MONTE YOUNG (1962) van Emmett Williams. De opdracht luidde: 'Ask if La Monte Young is in the audience, then exit. (if performance is televised or broadcast, ask if La Monte Young is watching or listening to the program)'. Willem de Ridder en Wim T. Schippers lieten in hun televisie-programma SIGNALEMENT een omroeper zeggen: 'If La Monte Young is watching this program, will he please phone Amsterdam 243687'.

Doordat de 'events' plaatsvonden op het toneel voor publiek, waren de handelingen meer afgezonderd van het dagelijks leven dan de directe instructies op kaartjes aan het publiek. Ook hier werden echter wel alledaagse handelingen geënceneerd; eenvoudige handelingen die volgens een strak stramien werden opgevoerd. Met deze 'events' werden de verwachtingen van

het publiek, dat naar een theatervoorstelling of concert dacht te gaan, doorbroken. Zo werd op 18 december 1963 in de Kleine Komedie te Amsterdam het 'Internationaal Programma Nieuwste Muziek - Nieuwste Theater - Nieuwste Literatuur' gehouden. De avond begon met PAPER PIECE van Benjamin Patterson. Banen wit papier hingen voor het toneel en werden kapotgescheurd door vier mannen die op het podium stonden. Vervolgens werd LAUGHING van Willem de Ridder opgevoerd. Vier mannen in kostuum met maskers van lachende gezichten op stonden enkele minuten stil op het toneel, maakten een buiging en vertrokken weer. Een ander 'event' dat die avond plaatsvond was van Robert Filliou, 13 FAÇONS D'EMPLOYER LA CRANE DE EMMETT WILLIAMS. Willem de Ridder voerde de instructies van Filliou uit en bedekte het hoofd van Williams met onder andere boerenkool. Het programma eindigde met ZYKLUS van Tomas Schmit. Temidden van een cirkel van lege flessen stond Schmit met een met water gevulde fles in zijn hand. Hij schonk de inhoud van deze fles in één van de lege flessen en herhaalde de handeling. Zijn doel was om door te gaan tot het water verdamt zou zijn en hij hield het enkele uren vol.

H.E.

Chantal Akerman, Jeanné Dielman, 23 quai du Commerce, 1080 Bruxelles, 1975, filmstill

EN ... ACTIE!

GEDRAAG JE! riekt naar een maat van goed fatsoen. Welke maat? Als men zich in banen laat leiden, is men dan willoos of gewillig, onmachtig of gevoelloos?

Naast het focussen op het menselijk gedrag is er het spanningsveld tussen geënceneerde en reële situaties. Zolang het getoonde refereert

aan een verre (voorbij of virtuele) realiteit is de recipiënt zijn beleving enigszins meester. Fictie is veilig indien van een andere orde.

'In' de mainstream fictiefilm kunnen we ongegeneerd verlangen naar een heroïsch bestaan, af dwalen in het onbereikbare, onszelf verlustigen aan het weerzinwekkende. Maar wanneer het subject expliciet gelijkenis vertoont met de banale realiteit dan wordt het pas echt (eng).

De scheidslijn tussen het geënceneerde en het reële vervaagt naarmate de gerepresenteerde situatie gewoner lijkt. Directe herkenning van het schaamteloze ontcracht de verwachting op veilige afstand kennis te nemen van een zeker statement.

Gewaarwording van een banale handeling binnen een artificiële context confronteert de toeschouwer met zijn/haar eigen gedrag.

Naast thematisering van het persoonlijk handelen en het spanningsveld tussen fictieve en werkelijke situaties, is de behandeling van temporaliteit van belang. Een handeling impliceert immers een fysieke beweging in de tijd.

Het medium film is bij uitstek geschikt om de tijdsduur ruimtelijk weer te geven en te laten beleven.

In het kader van GEDRAAG JE!(...) worden in Filmtheater Desmet twee films vertoond: LIVING WITH AN IDIOT van Aleksander Rogozjkin en JEANNE DIELMAN, 23 QUAI DU COMMERCE - 2080 BRUXELLES van Chantal Akerman

Akermans film brengt twee dagen uit het leven van Jeanne Dielman in beeld: een reeks dagelijkse handelingen die allengs ondraaglijk wordt. Fixatie op een vaste regelmaat, volgens een stringent patroon, is haar laatste redmiddel om het verloop van haar inspiratieloze bestaan te doorstaan. Een desastreuze desillusionerende liefdeservaring resulteerde in de totale negatie van haar zinnen en lusten. Ze sloot zich af -van elke mogelijke variatie, van al wat de controle over haar sterk begrensde leefruimte in gevaar zou kunnen brengen, van elk gevoel- om de angst, het gemis en het verlangen te verdringen. De filmtaal belichaamt haar isolement.

De temporele ontwikkeling lijkt gelijk te lopen met de real-time. De narratieve structuur is lineair. Als een verstilde aaneenschakeling van 'tableaux vivants' volgen de scènes, elk één van plaats en tijd, elkaar op. De hand van de filmmaker is onnadrukkelijk aanwezig. Montageingrepen zijn ogenschijnlijk marginaal, de camera-voering is afstandelijk, het spel 'klein' en naturel. Totdat het aanbranden van de aardappelen de ritmiek van de vrouw verstoort en alles ontre-

gelt. Een futiele gebeurtenis vormt de aanzet tot een algehele deregulatie van haar gedrag, dat via de onvoorziene ervaring van een orgasme, ontaardt in een explosieve fatale daad. Deze dramatische wending ontwricht het alledaags bestaan van Jeanne Dielman, en tegelijk de accumulatie van de filmische monotonie, maar met name ook de beleving van de toeschouwer.

Evenals in Akermans film wordt de toeschouwer van LIVING WITH AN IDIOT zich beschamend bewust van het eigen (kijk)gedrag. Ook in deze film wordt de kijker ongemerkt opgesloten in een huis. Maar dit huis staat in Moskou en deze film begint, documentair gedraaid, buiten op straat.

Een intellectueel echtpaar stelt een morele daad door een gestoorde man in huis te nemen. Gaandeweg ontspoord zijn gedrag. Hij gaat mateeloos over de schreef, wordt dierlijk en wreed, shockeert, en dwingt de man en de vrouw tot mensonterende handelingen. Het ligt voor de hand om deze film te zien als een aanklacht tegen de verwrongen Russische moraal. Maar welbeschouwd raakt Rogozjkins zedenscherts een universele maat van de moraliteit. Gênant gedrag in het geding, consensus in het gedrang; waar wordt de schaamtegrens van de toeschouwer geschonden?

J.R.

VIDEO'S IN DE VIDEOTHEEK

(ONDER VOORBEHOUD)

Marina Abramović en Ulay,

RELATION IN SPACE 1976,

Biennale van Venetië, 58 min.

Marina Abramović en Ulay,

EXPANSION IN SPACE 1977,

Dokumenta Kassel, 58 min.

Marina Abramović en Ulay,

IMPONDERABILIA 1977,

Galleria Comunale d'Arte Moderna,

Bologna, 90 min.

Vito Acconci,

THEME SONG, 15 juni 1974, Keulen,

32,30 min.

Klaus Boegel / Heiner Holtappels,

MONOTONIE, 1978, 23 min.

Ulises Carrion,

GOSSIP, SCANDAL & GOOD

MANNERS, 1981, 46 min.

Luciano Castelli,

PERFORMANCE SOLARIUM,

mei/juni 1975, 20 min.

Gilbert & George,

GORDONS' MAKES US DRUNK, 1972,

12 min.

Gilbert & George,

IN THE BUSH, 1972, 16 min.

Dan Graham,

SEX PROJECTION, 1977, 15 min.

Willem de Ridder,

THE BUTCHER BOY, 1967, 7 min.

Wim T. Schippers,

1E PERFORMANCE DE APPEL (1978),

62 min.

2E PERFORMANCE DE APPEL

1E DEEL (1978), 62 min.

2E PERFORMANCE DE APPEL

2E DEEL (1978), 32 min.

Mike Stubbs,

SELF ACCUSATION, 1980, 40 min.

Mike Stubbs,

COOKING WITH KATIE, 1980, 35 min.

Mike Stubbs,

HOW TO SPEAK WELL IN PUBLIC,

1980, 12 min.

Moniek Toebosch,

JOYFUL ANTICIPATION, 1978, 62 min.

Edmondo Za,

ROZENSTRAAT, 1977, 17 min.

ACTEURS SPELEN EMOTIES,

documentaire film van **Krijn ter**

Braak, 1995, 55 min.

SIGNALEMENT, VARA-programma,

van **Willem de Ridder** en **Wim T.**

Schippers, 1963, 30 min.

Biografie

GERDA AIGNER

1967, Neufeld/L., Oostenrijk

Na haar studie theologie, kwam Gerda Aigner naar Amsterdam om een opleiding te volgen aan de Gerrit Rietveld Academie. Sinds 1995 studeert zij aan het Sandberg Instituut. In 1995 nam zij deel aan onder andere DE MEUBELKONING in Hoorn.

ANGELA BULLOCH

1966, Ontario, Canada

Woont en werkt in Londen, Groot Brittannië. Toonde haar werk onder andere op de tentoonstelling FREEZE (Londen, 1988), NO MANS TIME (Nice, 1991), Aperto/Biennale di Venezia (1993), en sinds 1990 regelmatig bij Schipper & Krome in Keulen.

LISE DUCLAUX

1970, Bron, Frankrijk

Lise Duclaux nam onder andere deel aan de exposities PHOTOGRAPHIES, Galerie Rodolphe Janssen en RESERVE, LAGER, STORAGE, OH! (curator Philippe Braem) beide te Brussel, waar zij woont en werkt.

CORNÉ GABRIËLS

1968, Goirle

Studeert momenteel aan de Gerrit Rietveld Academie te Amsterdam.

JOSEPHINE JASPERSE

1955, Delft

Jasperse woont en werkt in Groningen. Zij maakt installaties en doet performances, zoals DE KUS met Frans van Rieke.

RENÉE KOOL

1961, Amsterdam

Studeerde in Amsterdam en Parijs. Nam onder andere deel aan de tentoonstelling PARLER FEMME (Museum Fodor, 1991), HET ZEVENDE MUSEUM (Stroom hcbk, Den Haag, 1994) en het Festival a/d Werf in Utrecht, 1994 en 1995. Haar film '15.3 - 18.3.95', die op haar solo-presentatie in La Chaufferie

te Straatsburg in première ging, wordt in februari en maart 1996 in het Stedelijk Museum getoond.

SABINE LALANDE

1971, Parijs, Frankrijk

Woont en werkt in Parijs. Na haar opleiding aan de Kunstacademie in Straatsburg, exposeerde zij onder andere in het Musée d'Art Moderne aldaar en realiseerde zij verschillende performances.

AERNOUT MIK

1962, Groningen

In 1995 toonde Aernout Mik zijn werk in de Kunstverein Hannover, de Vleeshal in Middelburg (met Adam Kalkin) en nam hij deel aan WILD WALLS in het Stedelijk Museum. Zijn DUMB-PIECE werd eerder gerealiseerd op de Kunstbeurs in Keulen, november 1995. (courtesy Deweer Art Gallery, Otegem, België).

BARBARA VISSER

1966, Haarlem

Barbara Visser nam in 1992 deel aan PEILING (Museum Boymans-van Beuningen, Rotterdam) en in 1993 aan EXCHANGE (project in Moskou). Visser exposeert bij Ars Futura, Zürich en Bloom Gallery, Amsterdam. Zij woont en werkt in Amsterdam.

Filmprogramma

Zondag 3 maart 1996, 14.00 uur.

LIVING WITH AN IDIOT (Zhizn s idiotem) Aleksander Rogozjkin (Rusland, 1993, zw/w, 35 mm., 67 min.).

zondag 10 maart 1996, 14.00 uur.

JEANNE DIELMAN, 23 QUAL DU COMMERCE, 1080 BRUXELLES Chantal Akerman (B/F, 1975, kleur, 35 mm., 200 min.). Filmtheater Desmet, Plantage Middenlaan 4a, Amsterdam. Reserveren: (020) 6273434.

Op vertoon van de Nieuwsbrief of uitnodigingskaart van Bureau Amsterdam ont-

vangt u voor maximaal twee personen korting op bovengenoemde filmvoorstellingen. Voor Living with an Idiot betaalt u fl 7,50 in plaats van de normale toegangsprijs fl 10,-. Voor Jeanne Dielman betaalt u fl 9,- in plaats van de normale toegangsprijs fl 14,-.

Lezingen

Vrijdag 22 maart 1996, 20.00 uur.

Toegang f. 5,-.

Reserveren: 4220471.

SILVIA EIBLMAYR - Het abstracte in de hedendaagse kunst: Gina Pane, Helen Chatwick, e.a. Silvia Eiblmayr (Akademie der Bildenden Künste, Wenen) publiceerde in 1993 het veelbesproken 'Die Frau aus Bild: der weibliche Körper in der Kunst des 20. Jahrhunderts'. Zij was samen met Valie Export en Monika Prischl-Maier redacteur van 'Kunst mit Eigen Sinn: Aktuelle Kunst von Frauen'; deze publicatie verscheen bij de gelijknamige tentoonstelling die in Wenen in 1985 plaatsvond. Recentelijk publiceerde zij over Hans Bellmer en bovengenoemde kunstenaars.

ERNST VAN ALPHEN - Het groteske lichaam bij Marlene Dumas. Ernst van Alphen doceert Algemene Literatuurwetenschappen in Leiden en publiceerde recentelijk 'Francis Bacon and the Loss of Self' (Harvard 1993). Binnenkort zal van hem verschijnen 'Caught by History. Holocaust Effects in Contemporary Art and Theory'.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25,- overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Musea voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

De tentoonstelling Gedraag je! / Behave! / Benimm dich! / Tiens-toi-bien! werd samengesteld door Leontine Coelewijn en Renée Kool. Assistentie: Hester Elzerman en Jellichje Reijnders. Teksten: Leontine Coelewijn, Renée Kool, Hester Elzerman en Jellichje Reijnders. Secretariaat: Jan Meijer, Mariska Soegriemsingh (ass.) Vormgeving: Mevis & Van Deursen. Druk: Rob Stolk, Amsterdam. Fotografie: Oscar van Alphen, Dorine van der Klei, Barbara Visser.

Met dank aan: Harry Ruhé, Poul ter Hofstede (Groninger Museum), Montevideo/TBA Nederlands instituut voor mediakunst, Stichting De Appel, Piet de Jonge (Museum Boymans van Beuningen), Jan Dibbets, Frans Haks, Antje von Graevenitz, Robert Steijn, Nan van Houte, Christine Baart, Leo van Hee, Margriet Kruyver.

Voor het tonen van de documentaire film 'Acteurs spelen emoties' van Krijn ter Braak dank aan: Elly Konijn, Arthur Sonnen (Theaterfestival), Toneelgroep Art en Pro, Hollandia, Theater van het Oosten, De Mug met de Gouden Tand, RO Theater, en de deelnemende acteurs.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31. (0)20. 4220471
fax. 31. (0)20. 6261730
e-mail: smba@xs4all.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 t/m 17.00 uur

30 maart - 12 mei 1996
Frank Mandersloot